

JEFF CREEPY

SUPERMALS

DOBLE MALVAT

Estrella Polar

SUPERMALS ONS

JEFF CREEPY
DOBLE MALVAT

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *El doble malvado*

© del text: Sergio Álvarez, 2018

© de les il·lustracions: Daniel Bermúdez, 2018

© de la traducció: David Nel·lo, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar, 2018

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2018

ISBN: 978-84-9137-635-4

Dipòsit legal: B.20.208-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

El mamífer més ràpid del món és el guepard, un felí que pot arribar a la increïble velocitat de cent vint quilòmetres per hora.

I, tanmateix, aquella nit de tempesta, un noi corria com un guepard, travessant el petit bosc del parc de l'Amistat a tota velocitat. D'acord, dir que corria com un guepard potser és passar-se de la ratlla, però per ser un noi grassonet, corria molt molt de pressa. Mai no heu vist un noi grassonet que corri d'aquesta manera.

I és que li anava la vida.

Tenia la roba xopa de la pluja. Els ulls espantats li llagrimaven. Respirava amb dificultat i semblava que li estiguessin a punt d'explotar els pulmons. Estava mort de por.

I en tenia motius, perquè el perseguien unes cinquanta ombres amenaçadores, amb ulls vermells que brillaven en la foscor, armades amb estris esmolats i material de jardineria.

—Que no s'escapi! —cridaven—. Li hem de fer la pell!

I quan, per fi, ja estava a punt d'arribar a casa, el nen va ensopegar i va caure rodolant com una pilota. La multitud se li va abraonar al damunt. Allò era el final.

Però potser he començat pel final, jo mateix.

Potser us deveu preguntar què hi feia aquell nen llevat tan tard i com era que en un poble tan tranquil com Assossec, on mai no succeeix res, estiguessin passant coses tan tenebroses. Segur que també us agradaria saber per què el perseguia aquella gent.

Molt bé, doncs començaré dient-vos que tot-hom el coneixia amb el nom de Màgic Bob.

Aquesta és la seva història.

CAPÍTOL 2

El problema del Màgic Bob no era que fos gras, sinó que era tímid. Potser era tímid perquè era gras, o tal volta era gras perquè la timidesa el neguitejava i l'ànsia li feia venir gana. Ja m'enteneu, oi? El cas és que era el típic xaval que sol mirar a terra per no haver de parlar amb ningú. Si una noia li dirigia la paraula, es posava vermell com un tomàquet. I sempre hi havia algú que l'assenyalava amb el dit. Sabeu què passa quan et poses vermell i algú diu: «Mireu, sembla un tomàquet!»?, doncs que encara et poses més vermell, i si continuen insistint acabes explotant com un volcà. No és gens agradable.

I ja teniu el pobre Bob a classe de gimnàstica, que, vestit amb un xandall ridícul, s'ho passa-

va molt malament i cada vegada s'enrojolava més. Perquè aquell dia els tocava un partit de futbol. Els dos capitans dels equips estaven escollint els jugadors, i en Bob havia quedat dels últims, que, com sempre, eren els perdedors. I dels dos últims, van escollir en Tim Chapman, que era un nano esprimatxat que patia d'asma, abans que ell. Total, que en Bob va quedar-se sol i últim.

—Ostres, sempre em toca a mi! —va protestar la capitana de l'equip blau—. M'he de quedar amb en Bob.

I ell hauria volgut que se l'empassés la terra.

Es van organitzar els equips i va començar el joc. A ell li va tocar fer de porter, perquè no tenia cap gràcia controlant la pilota. Com a mínim li havien tocat els germans Jing i Jang com a defenses. En Jing i la Jang, els bessons, eren els únics amics d'en Bob. Potser perquè es coneixien des de la guarderia. En Jing era tranquil i un pencaire, però també li agradaven els esports. S'enganxava les ulleres amb una goma elàstica perquè no li caiguessin. La Jang era llesta, enginyosa i tenia més geni que el seu germà. Tots dos duïen els ca-

bells tenyits de blau, com uns personatges de còmic manga. En Jing amb una mena de tupè, molt atrevit. La Jang amb una cabellera recollida amb una cua llarga que li arribava fins a la cintura. Els bessons tenien molta gràcia! Tots dos van intercanviar una mirada i, sense badar boca, van defensar la porteria i... en Bob.

Però poca cosa van poder fer contra en Morrison. En Morrison era l'abusananos de la classe i el malson particular d'en Bob. El passava de dos caps, era fort i tenia una bona musculatura; es pensava que era el rei del mambo. En Jing i la Jang el van interceptar, però en Morrison va clavar una empenta a l'un i va apartar l'altra.

—Ei! —va queixar-se la Jang—. Desgraciat!

En Bob es va empassar la saliva. Va veure en Morrison, que corria cap a ell amb un somriure malvat als llavis. Semblava una locomotora. La cama dreta d'en Morrison va retrocedir per xutar. Es movia com a càmera lenta. En Bob va mirar a banda i banda. Què podia fer? No podia pas amagar-se enlloc!

—Cop de canó! —va cridar en Morrison.

La pilota va sortir disparada a tota velocitat i en Bob va saber que era impossible parar-la; si ho intentava, encara prendria mal. La va veure venir, directa a la cara i...

A l'últim segon es va enretirar i la pilota va entrar a la porteria.

—Gooooooooooooooooo! Gooooooooooooooooo! —van victorejar els de l'equip vermell.

En Morrison li va fer l'ullet.

—Gràcies, Cagacalces —li va dir.

En Morrison li deia Cagacalces, el molt...

Els bessons se li van acostar.

—Estàs bé?

Però en Bob mirava a terra, mort de vergonya.

Algú va cridar:

—Guaiteu! Sembla un tomàquet!

A l'hora de plegar, estava fet una coca. Havia fet un paperot, un cop més.

Algú li va clavar un calbot. Es va girar, fregant-se el clatell, i va veure en Morrison amb un parell d'amics.

—Deu a zero, Cagacalces —se'n va burlar—.

Per al pròxim partit, intenta no apartar-te sempre, que, si no, ens avorrim.

La Jang es va plantar amb cara de pocs amics davant de l'abusananos. Al seu costat, el seu germà Jing somreia obertament.

—Jo no seguiria per aquest camí, Morrison —li va dir—. Ja saps que la meva germana no tolera les ximpleries, i encara menys després d'haver perdut un partit.

—No és culpa meva —va replicar en Morrison—. La pròxima vegada no poseu aquest panxarrut com a porter.

Heu de saber que el pare dels bessons tenia una escola d'arts marcial que es deia Daisho Dojo, i tots dos n'havien après des de petits. Ni el mateix Morrison s'atrevia contra aquells dos. La Jang va clavar una coça alta a la velocitat del llamp i el seu peu va quedar a mig centímetre del nas de l'abusanans. El noi ni ho havia vist venir! Va recular, però va mirar enfadat a en Bob.

—Au, xavals —va murmurar en Bob—. No empitjoreu les coses.

Tot creuant el parc de l'Amistat, parlaven del mateix de sempre. En Bob es queixava de les seves desgràcies i els dos germans intentaven animar-lo.

—Escolta'm —va dir en Jing—, jo t'he vist menjar i tampoc és que endrapis tant. Em penso que encara has de fer «l'estirada».

Era veritat. En Bob era baixet per a la seva edat i per això semblava més rodanxó.

—Home —va comentar la Jang, rient—. Amb la pizza, es posa les botes.

—D'acord, li agrada la pizza. Li agrada molt. Però a qui no li agrada la pizza?

—En això tens raó. A tothom li agrada.

—El que hauries de fer seria apuntar-te a les classes del meu pare. Vine un dia i ja ho veuràs. Fas exercici i és divertit.

Però en Bob no estava gens interessat en les arts marcial, com tampoc no li agradava el futbol ni qualsevol altre esport. Però una cosa sí que envejava dels seus amics.

—Vosaltres us teniu l'un a l'altre. Us ajudeu, us protegiu. M'agradaria tenir un bessó! —va dir.

—Si, ves, tampoc és que sigui una ganga —va bromejar en Jing—. A la meua germana li fan pudor els peus.

La Jang li va clavar un cop de puny amistós.

En Bob va esclafir a riure. Aquells dos eren un número. Però aquell bon humor es va acabar en sec quan va veure que s'apropava la senyora Higgins.

—Ostres, no! —va xiuxiuejar.

Va intentar tocar el dos, però no hi va ser a temps.

La senyora Higgins era gran i tenia mala bava. En Bob li tallava la gespa del jardí. Ella era molt

primmirada, empipadora i garrepa. I sempre duia uns barrets d'allò més estrafolaris.

—Bon dia, Bob —va saludar-lo amb una veu aguda i avinagrada—. Saps quin dia és avui, oi?

—Divendres?

Els seus amics van riure per sota el nas.

—Exacte —va comentar la senyora Higgins arrugant el front—. I què fas els divendres?

—Retallo la gespa...?

—Em retalles la gespa, per ser més exactes. I espero que no arribis tard.

—Un moment! Ja és divendres?

En Bob es va posar a córrer sense esperar la resposta. Divendres! Aquella tarda havia d'arribar el seu paquet!

—No es preocupi, senyora Higgins! Vindré aquesta tarda! Adeu, nois! Ens veurem més tard!

En pocs segons el van perdre de vista. En Jing i la Jang es van mirar l'un a l'altre, sense entendre què li passava al seu amic. Però ell era el Màgic Bob i ja estaven acostumats a les seves rareses.

—Doncs trobo que corre la mar de bé per estar tan rodanxó —va apreciar la senyora Higgins.